

Arrest

nr. 216 492 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. HINNEKENS
Louis Pasteurlaan 24
8500 KORTRIJK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HINNEKENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 september 2015 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 31 mei 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U verklaart een Iraaks staatsburger te zijn, Arabier en soenniet, afkomstig uit Bagdad. Tevens verklaart u dat u, als soenniet, zich niet zo makkelijk vrij kon bewegen in Bagdad. Daarom zat u vaak buiten om er wat met vrienden te keuvelen. U rookte soms een waterpijp en dronk bier. Eén keer zou de politie u hiervoor opgepakt hebben, maar u kunt deze gebeurtenis moeilijk chronologisch plaatsen. Op de universiteit, waar u studeerde, zouden er ook wat sektarische spanningen geweest zijn. U geeft echter aan dat voormelde problemen niet van dien aard waren om uw herkomstland te ontvluchten.

U situeert het begin van uw problemen, die zouden leiden tot uw vlucht uit uw herkomstland, op 22 september 2014. Die dag werd u gebeld door H.(...), de broer van uw vriend M.(...). H.(...) vroeg u of u wist waar M.(...) zich bevond, maar u moest het antwoord op deze vraag schuldig blijven. Daarom sprak u met H.(...) af om een kijkje te gaan nemen in het huis van B.(...), één van uw andere vrienden. Daar aangekomen stelden H.(...) en uzelf vast dat 3 van uw vrienden gewelddadig om het leven gebracht waren. U deed aangifte bij de politie, die beelden van een bewakingscamera kon bemachtigen. Op de beelden herkende u M.(...), de man van de nicht van Hu.(...), één van de vermoorde vrienden. De politie vroeg u om een smoes te gebruiken om M.(...) te contacteren en hem op die manier te lokaliseren. U stemde hiermee in en belde M.(...) op met de vraag om een bedrag van hem te lenen. M.(...) ging in op uw vraag. Hij verbleef op dat moment al in Basra en u sprak er met hem af, zodat hij u het geldbedrag zou kunnen overhandigen. U werd echter op uw verplaatsing naar Basra vergezeld door de politie. Kort voor de transactie bleek dat een tussenpersoon u het geldbedrag zou overhandigen. Bij de transactie zelf, rook deze tussenpersoon onraad en hij sloeg op de vlucht. Hij liet het geld wel achter en u gaf het aan de politie. M.(...) zou naderhand alsnog gearresteerd zijn en momenteel zou hij gevangen zitten omwille van de moord op uw vrienden. Uw broer zou nog meermaals bezoek hebben gekregen van handlangers van M.(...); ze wilden dat u het geleende geld zou terugbetalen. Op 12 of 13 juli 2015 kreeg uw broer, in zijn winkel, bezoek van handlangers van M.(...). Ze drongen er bij hem op aan dat hij uw verblijfplaats zou onthullen. Toen hij dit bleef weigeren, werd hij geslagen. De winkel werd vernield. U dook onder. Zo verbleef u nog een tijdje bij een tante in Erbil, in het noorden van Irak.

Op 5 augustus 2015 verliet u uw herkomstland. Na een reis van enkele weken, kwam u in België aan. U vroeg er asiel bij de bevoegde instanties op 7 september 2015.

Op 1 juli 2016 zou uw broer, toen hij aan het werk was als taxichauffeur, ontvoerd zijn. Er werd geld geëist voor zijn vrijlating. Uw vader ging in op deze eis, maar toch werd uw broer op 3 juli 2016 vermoord.

In het kader van onderliggende aanvraag legt u de volgende documenten over: de overlijdensaktes van uw 3 vermoorde vrienden, uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de woonkaart van uw vader, een rantsoenkaart, gerechtelijke documenten in verband met de moord op uw 3 vrienden, foto's van uw broer, een foto van de overleden vriend B.(...), de overlijdensakte van uw broer, een aankondiging van de dood van uw broer en een CDrom, met daarop beelden van een bewakingscamera.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Voor onderhavige aanvraag beroept u zich op problemen doordat u werd ingezet als lokaas voor het klissen van een zekere M.(...), die drie vrienden van u zou vermoord hebben; u contacteerde hem onder het voorwendsel dat u geld van hem wilde lenen. U zou hierdoor later problemen gekregen hebben met handlangers van M.(...). Ze zetten u en uw broer steeds meer onder druk. Toen u al in België was, zou uw broer eerst ontvoerd en vervolgens vermoord zijn. Welnu, na uitgebreide analyse van uw opeenvolgende verklaringen voor de asielinstanties, moet worden besloten dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de criteria van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming. Deze conclusie is gebaseerd op de hierna beschreven vaststellingen.

In casu moet worden benadrukt dat het door u voorgehouden relaas op dermate veel punten inconsistent is, zodat de geloofwaardigheid ervan fundamenteel en onherstelbaar ondermijnd wordt.

Een centraal element in uw relaas bij uw verzoek om internationale bescherming, is de moord op 3 van uw vrienden. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal verklaarde u (CGVS 1, p.12) dat B.(...) en M.(...) in Najaf werden begraven en Hu.(...) in SheikhJenied, maar tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud, beweerde u dat Hu.(...) begraven werd in Sheik Marouf (CGVS 2, p.11) en gevraagd of deze laatste plaats ook onder andere naam bekend staat, repliceert u negatief (CGVS 2, p.11). U werd met deze inconsistentie geconfronteerd (CGVS 2, p.11), waarop u enkel aangeeft zich net voordien vergist te hebben. Welnu, de vaststelling dat u de begraafplaats van één van uw vrienden, omgekomen bij een brutale (roof)moord, niet consistent benoemt, werpt een eerste keer een smet op uw

geloofwaardigheid, zelfs met inachtneming van uw verklaring, als zou u de begrafenis van uw 3 vrienden niet zelf hebben bijgewoond (CGVS 1, p.12).

Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaarde u (CGVS 1, p.7) dat u aan M.(...), een centraal figuur in uw relaas, een bedrag van 1.000.000 Dinar vroeg, maar dat hij hierop repliceerde dat hij u slechts 750.000 (Dinar) kon ontlenen. Tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud, verklaarde u echter (CGVS 2, p.7) dat u hem (ongeveer) 1.000.000 (Dinar) vroeg én u voegde hier aan toe dat dit voor hem geen probleem was en dat hij u het volledige gevraagde bedrag kon ontlenen, wat toch opmerkelijk verschilde met uw eerdere verklaringen op dit specifieke punt. Bij confrontatie met uw aanzienlijk variërende verklaringen (CGVS 2, p.11), geeft u aan dat het allemaal al een tijdje geleden is, hetgeen echter niet overtuigt qua uitleg. De afspraak met M.(...), om deze laatste te laten klissen door de politie, is immers ook een belangrijk element in uw relaas. Bijgevolg mocht van u verwacht worden dat u gelijklopende verklaringen zou afleggen over de grootte van het bedrag dat u van hem zou ontlenen. De vaststelling dat u hierin niet slaagt, doet verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Eveneens met betrekking tot de list die zou gebruikt worden om M.(...) te vatten – de overhandiging van een aanzienlijk geleend bedrag – bleek u ook op een ander punt nog tegenstrijdig. Immers, daar waar u tijdens uw eerste onderhoud met het CGVS beweerde (CGVS 1, p.9) dat u met M.(...) overeenkwam om hem het geleende bedrag na een week terug te betalen, verklaarde u tijdens het laatste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.10) dat er hoegenaamd geen afspraken met M.(...) gemaakt werden over een terugbetalingstermijn. Bij confrontatie (CGVS 2, p.11) geeft u aan dat termijnen (voor terugbetaling van geleende bedragen) onder vrienden niet zo belangrijk zijn, waarmee ook deze inconsistentie niet ongedaan gemaakt wordt. Uw opeenvolgende verklaringen wijken duidelijk van elkaar af, los van uw (mogelijk terechte) bewering dat termijnen onder vrienden niet belangrijk zijn. Er moet worden vastgesteld dat u tijdens het eerste onderhoud wél duidelijk gewag maakte van een termijn, daar waar dit bij het laatste onderhoud niet het geval was. Ook deze vaststelling ondergraaft de geloofwaardigheid van het door u opgehangen relaas.

U bleek voorts tegenstrijdig over eventuele contacten tussen de politie en M.(...), de vermoedelijke moordenaar van uw vrienden, nadat u bij de politie bezwarende verklaringen over hem had afgelegd. Daar waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde (CGVS 1, p.6) dat de politie M.(...) had gebeld, nadat u hem formeel herkend had, verklaarde u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.7) duidelijk dat de politie hem niét opbelde (nadat u hem herkend had): "IK heb hem gebeld. Zij niet." Bij confrontatie met ook deze weinig consistente verklaringen, volhardt u enkel in uw laatste versie van de feiten (CGVS 2, p.11), met name dat de politie hem niét belde. Het louter herhalen van de laatste versie van uw verklaringen, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen of te verschonen. Uw geloofwaardigheid wordt dan ook verder ondergraven.

Uit uw relaas blijkt dat u, via een contactpersoon, het geleende bedrag van M.(...) zou ontvangen (in Basra). Welnu, daar waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud spontaan verklaarde (CGVS 1, p.6) dat de contactpersoon (tussen uzelf en M.(...)) u voor de overhandiging van het geld telefonisch contacteerde om concrete afspraken te maken, beantwoordde u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud de vraag of u voorafgaand aan de overhandiging van het geldbedrag telefonisch contact had met de tussenpersoon negatief en u voegt hier aan toe dat er alleen telefonisch contact was tussen uzelf en M.(...) (CGVS 2, p.7). Bij confrontatie geeft u aan dat u hem – de contactpersoon – kon herkennen op basis van de beschrijving van M.(...) en u voegt eraan toe dat u zich uw eerdere verklaringen niet kunt herinneren (CGVS 2, p.11). Ook deze inconsistentie wordt bijgevolg niet teniet gedaan of verschoond. De rol van een derde, in de hoedanigheid van contactpersoon voor de overhandiging van een aanzienlijk geldbedrag, is immers een belangrijke gebeurtenis in de opeenvolging van de door u geschetste feiten. Van u mag bijgevolg verwacht worden dat u consistentere bent in uw verklaringen over voorafgaandelijke contacten met de onbekende derde. De vaststelling dat u ook hieromtrent inconsistent blijkt, doet nog verder afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

In het door u opgehangen relaas, verwijst u naar de vernieling (in juli 2015) van het winkeltje dat u zou uitgebaat hebben. Welnu, daar waar u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde (CGVS 1, p.10) dat u het winkeltje, een mini-market, gemeenzaam bekend onder de naam "Tushi", uitbaatte sinds 2010 of 2011, beweerde u tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.11) dat u de winkel sinds 2013 uitbaatte. Op de daaropvolgende vraag, waarom u zo zeker was van het jaartal (2013), antwoordt u (CGVS 2, p.11) dat u het zich nog goed herinnert, meer nog: dat het in de maand juli was. Kort nadien werd u geconfronteerd met deze toch wel aanzienlijke contradictie, waarop u aangeeft dat 2011 uitgesloten is omdat u toen in Syrië was (CGVS 2, p.11). Aangezien het klaarblijkelijk wel degelijk over dezelfde winkel ("Tushi") ging (zie CGVS 2, p.11), mocht van u verwacht worden dat u de start van de uitbating consistentere in de tijd zou situeren, quod non. Bijgevolg ontstaan niet enkel gereede twijfels over het feit of u al dan niet een winkeltje uitbaatte in Bagdad, maar bijgevolg ook over de vernieling ervan, die er wellicht op gericht was om u te intimideren. De geloofwaardigheid van een ernstige

daad van vervolging jegens u, komt bijgevolg ernstig op de helling te staan, zeker in het licht van de andere gedane vaststellingen omtrent uw geloofwaardigheid.

Verder bleek u weinig consistent in uw verklaringen over de duur van uw verblijf bij een tante in Erbil, in het noorden van Irak. Daar waar u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (CGVS-vragenlijst, DVZ, dd.27.01.2016, rubriek 3.5, p.3) beweerde dat u 20 dagen à 1 maand bij uw tante in Erbil verbleef, verklaarde u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.5) dat u er ongeveer 10 dagen verbleef. U werd geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheid, waarop u beweert (CGVS 2, p.5) dat het al lang geleden is en u herhaalt dat het toch minder dan een maand zou geweest zijn. Wanneer u er vervolgens op gewezen wordt dat 20 dagen (tot 1 maand) toch dubbel zo lang is als 10 dagen, repliceert u (CGVS 2, p.6) dat u moe was toen, dat u niet alles nauwgezet bijhield en dat de reis naar België lang duurde. Welnu, dergelijke verklaringen volstaan niet om de inconsistentie op te heffen of te verschonen. Van u als verzoeker mag immers verwacht worden dat u de duur van uw laatste verblijf in uw herkomstland consistent zou benoemen bij uw opeenvolgende verklaringen, aangezien uw voorlopig verblijf buiten uw herkomstregio (Bagdad) voor uw vlucht naar onbekende landen een ingrijpende gebeurtenis was, die bijgevolg in uw geheugen gegrift staat. De vaststelling dat u de periode tijdens uw eerste contacten met de asielinstanties dubbel zo lang situeert als nadien tijdens uw laatste persoonlijk onderhoud bij het CGVS, bevestigt verder uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal diste u een nieuw element op in het kader van voorliggend verzoek om internationale bescherming. In casu gaf u te kennen (CGVS 2, p.2 e.a.) dat uw broer op 1 juli 2016 ontvoerd werd en een paar dagen later vermoord werd teruggevonden. Later tijdens hetzelfde onderhoud (CGVS 2, p.9) linkt u de moord op uw broer aan de eerdere drievoudige moord op uw vrienden door M.(...) (en diens kompanen). Welnu, aangezien aan de oorspronkelijke problemen geen geloof kan gehecht worden, op basis van meerdere inconsistenties in uw opeenvolgende verklaringen, kan ook aan de gewelddadige moord op uw broer, die hiervan nog een uitloper zou geweest zijn, geen geloof gehecht worden.

Wat betreft de andere elementen in het kader van voorliggend verzoek om internationale bescherming. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u (CGVS 1, p.2) dat u 'ns werd gearresteerd omdat u in het openbaar alcohol aan het drinken was. Later tijdens hetzelfde onderhoud, gevraagd naar meer details (CGVS 1, p.14), geeft u aan dat u voor het publiekelijk consumeren van alcohol 1 keer werd meegenomen en dat u bij andere gelegenheden op de loop ging of kon gaan voor de politie. Uw advocaat vroeg aan het einde van het tweede persoonlijk onderhoud (CGVS 2, p.12, opmerkingen advocaat) om uw gebruik van alcohol mee te nemen in de beoordeling van onderhavig verzoek, maar aangezien u slechts gewag maakt van 1 arrestatie en voorts beweert dat u anders op de loop ging (CGVS 1, p.14). Er dient echter te worden vastgesteld dat u omwille van uw alcoholgebruik geen zwaarwichtige problemen (enkel een eenmalige arrestatie) die kunnen aanzien worden als vluchtelingenrechtelijke vervolging hebt gekend. Het drinken van alcohol is voorts geen fundamenteel recht en een overheid kan vanuit culturele normen en waarden beperkingen hieraan opleggen. Indien u in de toekomst ernstige problemen vreest indien u verder alcohol zou consumeren, kan verwacht worden dat u zich hier bij terugkeer van onthoudt om dergelijke problemen verder te vermijden.

Verder geeft u aan dat er problemen waren op de universiteit, onder de vorm van sektarisch geweld (CGVS 1, p.2). U verklaart dienaangaande voorts (CGVS 1, p.15) dat u zich er enigszins gedeisd moest houden omdat u zich niet zou mogen verdedigen tegen sjiieten, dat de universiteit in een shia wijk gelegen was en dat de problemen nooit fysiek van aard waren, maar beperkt bleven tot verbale beledigingen. U zou ook gevraagd zijn om lid te worden van een sjiitische militie (CGVS 1, p.15), maar dit aanbod hield u af door te zeggen dat u weliswaar moslim was, maar niet praktiserend. Op de vraag of u hierdoor ooit ernstige problemen hebt gekend, antwoordt u (CGVS 1, p.15) dat u altijd trachtte om problemen te vermijden en dat u dit volhield. Uit uw verklaringen kan dan ook geen gepersonaliseerd en objectief risico voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin worden vastgesteld. Evenmin wijst het op het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Op basis van al het voorgaande dient besloten te worden dat in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging, volgens de bepalingen van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, volgens de regelgeving inzake subsidiaire bescherming.

De door u overlegde documenten werpen geen ander licht op deze beoordeling. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs, de woonstkaart van uw vader, uw rantsoenkaart bevatten gegevens over uw identiteit, deze van uw vader, de samenstelling van uw gezin in Irak, hetgeen niet betwist wordt. De documenten die betrekking hebben op de moord op uw 3 vrienden in september 2014 (documenten 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 16 en 19: verklaringen van getuigen, overlijdensaktes, gerechtelijke stukken, een foto van een overleden man, beelden van een bewakingscamera) kunnen niet weerhouden worden. Ze hebben allen betrekking op de feiten van september 2014. Welnu, van deze feiten en in het bijzonder van de problemen die u hierdoor en hierna kende, werd de geloofwaardigheid fundamenteel en onherstelbaar

ondermijnd, omdat u op meerdere punten tegenstrijdig bleek in uw opeenvolgende verklaringen. Documenten zijn enkel dienstig ter ondersteuning van plausibele, coherente en geloofwaardige verklaringen, quod non in casu. Er rijzen dan ook de grootste vragen betreffende de authenticiteit van de betreffende stukken, hetgeen niet verwonderlijk is in de Iraakse context, daar immers uit bijgevoegde informatie blijkt dat in Irak allerhande documenten tegen betaling te verkrijgen zijn. Aangezien ook geen geloof wordt gehecht aan de gewelddadige dood van uw broer, kunnen ook de documenten die u hiervan ten bewijs aanbrengt (documenten 17 en 18: groene map) niet weerhouden worden om u alsnog internationale bescherming te verlenen. De door u overlegde documenten zijn bijgevolg niet in staat om de negatieve eindbeoordeling van onderhavige aanvraag in positieve zin te wijzigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als uit de COI Focus "Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad" van 26 maart 2018 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat ISIS sinds 2015 meer en meer werd teruggedrongen. Op 9 december 2017 kondigde eerste minister Haider al-Abadi dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Dit belet evenwel niet dat ISIS verder terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

Uit dezelfde informatie blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Tarmia Taji, Hosseinia, Abu Ghraib, Sabaa al-Bour, Nahrawan, Mada'in, Mahmudiya, Yusufiya en Latifiya.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad.

Het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan ISIS. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Niet alleen de frequentie maar ook de zwaarte van de aanslagen is in 2017, in vergelijking met 2015 en 2016, verder afgenomen. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 weliswaar kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS toen een "ramadanoffensief" met een toename van aanslagen in heel Irak. Het geweld nam daarna echter opnieuw verder af. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken.

Het offensief dat ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van ISIS in Bagdad veranderd zijn. De sjiitische milities blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Het geweld in de provincie Bagdad heeft tot gevolg dat er maandelijks doden en gewonden te betreuren vallen. Het aantal incidenten is echter sinds november 2016 gevoelig gedaald en dit tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Ook het aantal geweldincidenten is over de hele lijn teruggelopen:

minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt ook heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, pretparken enz. blijven er geopend. Gezinnen komen buiten om inkopen te doen, uit te gaan eten of te wandelen. Ook het cultureel leven staat er niet stil. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen. De economische situatie is echter zodanig verslechterd dat de ontevredenheid onder de bevolking sterk is toegenomen. Er zijn talrijke betogingen tegen het falende beleid van de overheid om de infrastructuur op punt te brengen, en vooral ook tegen de alomtegenwoordige corruptie.

De scholen en universiteiten zijn open, en er is gezondheidszorg beschikbaar, al staat de laatste zwaar onder druk en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Anderzijds is het aantal IDP's in Bagdad het afgelopen jaar sterk geslonken. Dit heeft de druk op gastgezinnen, de huurmarkt en openbare dienstverlening verlaagd.

Verplaatsingen in de stad worden enerzijds weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, en is er geen sprake van om het terug in te voeren. De verkeerswegen blijven open, en de internationale luchthaven is operationeel.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het CGVS wijst er tot slot op dat nergens in het standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak (UNHCR Position on Returns to Iraq" van 14 november 2016) geadviseerd wordt om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR stelt nergens dat Iraakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111). Daar de veiligheidssituatie sindsdien opmerkelijk verbeterd is, is deze beoordeling van het EHRM anno 2017 nog steeds geldig.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van

een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Bagdad en hierbij verwijst naar aanslagen die in de buurt van uw woonst zouden hebben plaats gevonden (CGVS 1, p.2) dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Immers, aan uw hiervoor vermelde verklaring, voegde u meteen toe dat u "naar de algemene veiligheidssituatie in uw land verwijst" (CGVS 1, p.2). Tegen het einde van het eerste persoonlijk onderhoud, verklaarde u ook nog dat u in uw herkomstland zou gebleven zijn indien de moord op uw 3 vrienden niet was gebeurd (CGVS 1, p.15). Welnu, dergelijke verklaringen zijn niet van dien aard om te besluiten dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door willekeurig geweld te Bagdad.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur. Tevens voert verzoeker een kennelijke beoordelingsfout aan.

Voorafgaandelijk werpt verzoeker op dat de bestreden beslissing een nieuwe beslissing is nadat de commissaris-generaal op 8 mei 2018 een eerdere beslissing had ingetrokken. Verzoeker stelt vast dat er tussen beide beslissingen geen enkel inhoudelijk verschil bestaat en dat er geen motieven worden opgegeven waarom de eerdere beslissing werd ingetrokken. Verzoeker koppelt hieraan een schending van de rechten van verdediging in de zin van artikel 6 van het EVRM.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht wijst verzoeker erop dat hij een aantal nieuwe bewijsstukken neerlegt die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt, met name een rapport van IRIN van 5 september 2016, een fotodossier betreffende de moord op zijn broer, een fotodossier betreffende de winkel die hij uitbaatte in de periode 2013-2014, een fotodossier betreffende de begraafplaats van Hu., foto's van de bewakingscamera, een huurcontract van de winkel en een document van S. B. betreffende de Iraakse burgerlijke stand in Irak. Verzoeker is van oordeel dat deze stukken de kans op het verwerven van een statuut kennelijk vergroten.

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus stipt verzoeker op grond van de UNHCR-Proceduregids aan dat onjuiste verklaringen op zich geen voldoende reden zijn om de status te weigeren, waarbij verzoeker verwijst naar het beginsel van het voordeel van de twijfel. Verzoeker wijst erop dat de *protection officer* niet dient uit te gaan van zijn eigen verwachtingen en dat personen met een westerse achtergrond meer precieze verklaringen afleggen dan iemand van Arabische oorsprong die minder aandacht schenkt aan een juiste datering. Volgens verzoeker is het zeer problematisch om afgerekend te worden op basis van verklaringen, bij uitstek wanneer deze worden vertaald en genoteerd door de dossierbehandelaar zonder dat de betrokkene kan controleren wat in het dossier terecht komt. Bovendien, zo stelt verzoeker, kreeg hij te maken met tolken Arabisch die niet uit zijn leefomgeving kwamen, maar vermoedelijk uit Syrië kwamen, hetgeen gemakkelijker tot misverstanden kon leiden.

Verzoeker wijst erop dat het onderzoek naar de geloofwaardigheid er niet toe mag leiden dat men nalaat de vrees te onderzoeken en dat in geval van twijfel bescherming dient te worden verleend.

Vervolgens citeert verzoeker een passage uit de bestreden beslissing betreffende het ongeloofwaardig karakter van een centraal element uit zijn relaas, met name de moord op zijn drie vrienden. Verzoeker

merkt op dat nergens wordt gemotiveerd waarom de plaats waar deze vrienden werden begraven zo belangrijk is. Verzoeker stelt dat de vermelde begraafplaatsen slechts 1 à 2 km van elkaar liggen en hij geen van beide begraafplaatsen heeft bezocht. Volgens verzoeker kan datgene wat niet echt wezenlijk is, niet worden weerhouden als een weigeringsmotief.

Er wordt ook door verzoeker ingegaan op zijn uiteenlopende verklaringen aangaande het bedrag dat hij zou hebben gevraagd aan M. in het kader van de list om deze laatste te kunnen klissen. Volgens verzoeker is het bedrag niet zo relevant en wijst dit op een verschil tussen de westerse en de Arabische/Iraakse cultuur. In zijn middel zet verzoeker uiteen dat er eigenlijk geen tegenstelling bestaat tussen de verklaringen omdat er aanvankelijk 1 miljoen dinar werd gevraagd, maar dat M. slechts 750.000 ter beschikking kon stellen. Aangezien de politie direct wilde handelen, zo meent verzoeker, werd er 'gekozen' voor 750.000 dinar. Volgens verzoeker gaat het niet om een echte tegenstrijdigheid.

Naar aanleiding van de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende terugbetalingsmodaliteiten die met M. werden afgesproken, is verzoeker van oordeel dat dit element niet het gewicht heeft dat het Commissariaat-generaal eraan hecht. Verzoeker stelt dat er in de Arabische cultuur niet zoiets bestaat als een juiste termijn, zeker niet wanneer het gaat om leningen onder vrienden. Dit weigeringsmotief gaat volgens verzoeker niet op.

Betreffende de tegenstrijdigheid over wie M. had gecontacteerd, naar aanleiding van de vraag of verzoeker of de politie telefonisch contact hadden opgenomen, stelt verzoeker dat er vermoedelijk een probleem is opgetreden betreffende de vertaling. Thans benadrukt verzoeker dat hijzelf M. had gecontacteerd, in het bijzijn van de politie.

De tegenstrijdigheid betreffende de precieze rol van de contactpersoon bij de overhandiging van het geld is volgens verzoeker ook het gevolg van een probleem inzake vertaling waarbij een aantal zaken door elkaar werden gehaald. Verzoeker preciseert thans dat het M. is die de contactpersoon heeft aangebracht en dat het vertrouwen van M. in deze contactpersoon een cruciaal element is.

Wat de situering in de tijd van de uitbating van de winkel 'Tushi' betreft, wordt in de bestreden beslissing gewezen op een belangrijke tegenstrijdigheid aangezien verzoeker aanvankelijk verklaarde sedert 2010 of 2011 de winkel uit te baten, terwijl hij later verklaarde de winkel pas sedert juli 2013 te hebben uitgebaat. Verzoeker stipt in zijn middel aan dat hij thans een huurcontract van de winkel voorlegt, waaruit blijkt dat hij deze sedert juli 2013 huurde. Verzoeker herhaalt dat personen van Arabische oorsprong niet echt bezig zijn met een juiste datering en poneert dat 'gisteren' hetzelfde is als 'vandaag' en 'overmorgen'.

Inzake de duur van verzoekers verblijf bij zijn tante in Erbil herhaalt verzoeker dat het vermelden van de precieze duur van het verblijf niet strookt met de Arabische cultuur.

Aangaande de eenmalige arrestatie van verzoeker omwille van alcoholgebruik stelt verzoeker in zijn middel dat de werkelijke vraag is hij zich aan de Islamitische regels en beperkingen dient te houden indien hij dit niet wil.

Met betrekking tot de door hem neergelegde stukken brengt verzoeker het voordeel van de twijfel in herinnering en werpt hij op dat er in het gemeenrechtelijke bewijssysteem primauteit wordt gegeven aan geschreven stukken. Verzoeker wijst op de onzekerheid die ontstaat door zich te baseren op zijn verklaringen aangezien deze in een vreemde taal worden afgelegd en er in het Arabisch enorm veel nuances bestaan. De bewijswaarde van documenten, zo poneert verzoeker, is echter onbetwistbaar indien de auteur van het document duidelijk kan worden geïdentificeerd. Verzoeker baseert zich op het vermoeden van onschuld uit artikel 6 van het EVRM om te stellen dat niet mag worden vermoed dat de documenten vervalst zouden zijn. Hierbij verwijst verzoeker naar het Iraakse stelsel van de burgerlijke stand, waarbij verschillende kopieën van één document bewaard worden waardoor documenten minder vlug worden vervalst en stelt hij dat in een recent ambtsbericht van de Nederlandse overheid geen gewag wordt gemaakt van de vervalsingsproblematiek. Volgens verzoeker betekent de stelling van de commissaris-generaal, dat corruptie in Irak wijd verspreid is, niet automatisch betekent dat ook de stukken die verzoeker heeft neergelegd vervalst zouden zijn. Verzoeker merkt nog op dat niet kan worden beweerd dat de beelden van de bewakingscamera vervalst zouden zijn en dat de nieuwe documenten de reeds neergelegde stukken versterken.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, voert verzoeker in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de artikelen 4, 18 en 19 van het Handvest van de Grondrechten van de

Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/4, 57/6/2 en 62 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker is van oordeel dat onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijke situatie en betoogt op grond van de UNHCR *Position on Returns to Iraq* van 14 november 2016 dat men de nodige voorzichtigheid in acht moet nemen bij beslissingen die een terugkeer naar Irak tot gevolg kunnen hebben. Na het vigerende willekeurig geweld in Bagdad te hebben belicht, meent verzoeker dat hij zijn soennitische achtergrond kan aanvoeren als een 'persoonlijke omstandigheid' die tot gevolg heeft dat hij meer risico loopt dan andere burgers. Verzoeker stipt aan dat er aanslagen in de buurt van zijn huis plaatsvonden, dat zijn winkel werd vernield en dat zijn broer vermoord is, waardoor er volgens hem sprake is van een verscherpte lokale kwetsbaarheid.

Verder beweert verzoeker dat het Commissariaat-generaal zou oordelen dat Bagdad niet wordt geteisterd door een situatie van willekeurig geweld en dat de begrippen 'gewapend conflict' en 'willekeurig geweld' worden verward. Verzoeker geeft een overzicht van de veiligheidsincidenten in Bagdad in 2016 en 2017 en bespreekt de socio-economische situatie in Bagdad. Hij levert kritiek op de landeninformatie die door het Commissariaat-generaal wordt aangeleverd omdat hierin volgens hem enkel de zwaarste aanslagen worden opgenomen. Nogmaals wijst verzoeker op zijn soennitische achtergrond waarbij hij beweert dat deze niet afdoende wordt beschermd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een rapport toe van IRIN van 5 september 2016, een fotodossier betreffende zijn broer, een fotodossier betreffende de winkel van verzoeker, een fotodossier over de begraafplaats van Hu., foto's van de bewakingscamera, een huurcontract van de winkel en een document van S. B. betreffende de burgerlijke stand in Irak van 2014 (Verzoekschrift bijlagen 3-9).

2.2.2. In een "aanvullende nota" van 1 oktober 2018 voegt verzoeker een vertaling toe van het eerder neergelegde huurcontract.

2.3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Wanneer aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, of wanneer er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/2, §1, tweede lid, 2°, van de vreemdelingenwet vernietigen.

2.4. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Beoordeling

2.5.1. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt uiteengezet dat de problemen van verzoeker verbonden zouden zijn met het feit dat hij werd ingezet als lokaas voor het klissen van een zekere M., die drie vrienden van verzoeker, B., Mo., en H., zou hebben vermoord. De commissaris-generaal is echter van oordeel dat het relaas van verzoeker op dermate veel punten inconsistent is dat de geloofwaardigheid ervan fundamenteel wordt ondermijnd.

Zo verklaarde verzoeker betreffende de moord op zijn drie vrienden dat B. en Mo. in Najaf begraven werden en H. in Sheikh Jenied, terwijl hij later verklaarde dat H. in Sheikh Marouf begraven werd. Er werden door verzoeker ook uiteenlopende verklaringen afgelegd betreffende het bedrag dat hij van M.

zou ontlenen in het kader van de valstrik en over de terugbetalingstermijn, over de vraag wie M. in het kader van de list had opgebeld en over de rol en de contacten met de contactpersoon. Deze opvallende inconsistenties ondergraven de geloofwaardigheid van het relaas.

Met betrekking tot de door verzoeker geschetste vernieling van zijn winkeltje in juli 2015 wordt in de bestreden beslissing opgemerkt dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat hij het winkeltje sedert 2010 of 2011 uitbaatte, terwijl hij tijdens een later interview aangaf dat hij het winkeltje slechts sedert 2013 uitbaatte.

Ook met betrekking tot het verblijf bij zijn tante in Erbil bleken de verklaringen van verzoeker niet consistent te zijn aangezien hij aanvankelijk stelde 20 dagen à 1 maand bij zijn tante te hebben verbleven, terwijl hij later stelt ongeveer 10 dagen bij haar te hebben verbleven.

Naar aanleiding van het nieuwe asielmotief dat verzoeker tijdens zijn tweede gehoor ontleende aan de ontvoering en de moord op zijn broer in juli 2016, die verzoeker koppelt aan de eerdere drievoudige moord op zijn vrienden, merkt de commissaris-generaal op dat aan verzoekers oorspronkelijke problemen geen geloof wordt gehecht, zodat aan de gewelddadige moord op zijn broer evenmin geloof kan worden gehecht.

Vervolgens wordt ingegaan op de bijkomende elementen die verzoeker had ingeroepen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Betreffende zijn eenmalige arrestatie omwille van de consumptie van alcohol, wordt gesteld dat dit bezwaarlijk als een vluchtelingenrechtelijke vervolging kan worden gekwalificeerd. De problemen van sektarische aard op de universiteit en het aanzoek om lid te worden van een sjiiitische militie kunnen niet als een gepersonaliseerd en objectief risico worden aangemerkt.

De documenten die verzoeker had neergelegd, zo stelt de commissaris-generaal, werpen geen ander licht op de beoordeling. De persoonsgegevens van verzoeker en zijn gezinsleden staan niet ter discussie en de stukken die betrekking hebben op de moord op de drie vrienden van verzoeker in september 2014 kunnen volgens de commissaris-generaal niet weerhouden worden omdat documenten enkel dienstig zouden zijn ter ondersteuning van plausibele, coherente en geloofwaardige verklaringen, terwijl dit *in casu* niet het geval is. Voorts rijzen er volgens de commissaris-generaal de grootste vragen betreffende de authenticiteit van deze stukken aangezien omwille van corruptie allerhande documenten in Irak tegen betaling te verkrijgen zijn.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing op basis van de beschikbare landeninformatie gesteld dat er in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. In zoverre verzoeker verwijst naar de aanslagen die in de buurt van zijn woning plaatsvonden, stelt de commissaris-generaal dat dit element niet kan worden bestempeld als een persoonlijke omstandigheid waardoor hij een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van het willekeurig geweld.

2.5.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 18 en 19 van het Handvest en van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet aangezien verzoeker verzuimt om uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden.

2.5.3. Voor het overige worden beide middelen hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk besproken.

2.5.4. Waar verzoeker in een voorafgaandelijke opmerking kritiek levert op de intrekking door de commissaris-generaal op 8 mei 2018 van de beslissing die op 2 mei 2018 werd genomen, blijkt uit het administratief dossier (AD, stuk 7A, Verzoek tot heropening, 2 mei 2018) en uit de uiteenzetting ter terechtzitting van de vertegenwoordiger van de verwerende partij dat deze intrekking werd ingegeven door de vaststelling dat niet met alle neergelegde stukken in verband met het gewelddadige overlijden van verzoekers broer rekening werd gehouden in de initiële beslissing. Blijkbaar waren bepaalde documenten tijdelijk zoek geraakt. Deze nalatigheid werd rechtgezet en de oorspronkelijke beslissing werd integraal vervangen door de thans bestreden beslissing van 31 mei 2018. De intrekking van een beslissing heeft tot gevolg dat die beslissing *ab initio* uit het rechtsverkeer verdwijnt en geacht wordt nooit te zijn genomen (RvS 20 mei 2003, nr. X). Verzoeker heeft derhalve geen belang bij zijn kritiek dat de intrekkingbeslissing

van 8 mei 2018 niet werd gemotiveerd en kan niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden zouden zijn, aangezien hij nu in de mogelijkheid verkeert om verweer te voeren tegen onderhavige weigeringsbeslissing die de vorige integraal vervangt.

2.5.5. Verzoeker voert de schending aan van de hoorplicht. Daargelaten de vraag of de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur *in casu* toepasselijk is, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure meermaals de gelegenheid werd geboden om zijn standpunt daarover op een nuttige wijze ter kennis te brengen en verzoeker steeds in de mogelijkheid is geweest om alle nuttige informatie aan te brengen. Verzoeker maakt niet aannemelijk op welke wijze de hoorplicht zou zijn geschonden.

2.5.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. X).

2.5.7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (*cf.* RvS 21 oktober 2003, nr. X). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. X; RvS 21 juni 2004, nr. X).

2.5.8. In zijn eerste middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag. In artikel 48/3, §1, van de vreemdelingenwet wordt bepaald dat *“(d)e vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”*. Om als vluchteling te worden erkend, dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging (*cf.* RvS 9 januari 2007, nr. X).

2.5.9. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker vreest vermoord te worden door de vrienden van M., die op zijn beurt drie van verzoekers vrienden zou hebben doodgeschoten op 22 september 2014 (AD, stuk 9, Vragenlijst CGVS 27 januari 2016, vragen 4 en 5). Verzoeker zou de politie hebben geholpen om M. te arresteren door een lijst te gebruiken. Verzoeker vroeg M. om van hem geld te mogen lenen (*Ibid.*). M. stuurde een derde persoon om het geld aan verzoeker te geven. Verzoeker heeft het geleende geld aan de politie gegeven en is naar huis gegaan (*Ibid.*). De politie kon M. *“ongeveer twee maanden na het incident”* arresteren (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 1 maart 2017, p. 8). M. zou de doodstraf hebben gekregen, die niet meer wordt uitgevoerd (*Ibid.*). In maart of april 2015 vroegen vrienden van M. het geleende geld terug waarna ze in juli 2015 de winkel van verzoeker zouden hebben vernield (AD, stuk 9, Vragenlijst CGVS 27 januari 2016, vragen 4 en 5).

2.5.10. De verklaringen van verzoeker betreffende de feiten die geleid zouden hebben tot de vervolgingsfeiten geven aanleiding tot een aantal bevreemdende vaststellingen. Bovendien vertonen deze verklaringen een aantal opvallende ongerijmdheden.

Zo bleek verzoekers GSM beelden te bevatten van een bewakingscamera van de burens nabij het appartement van B. (AD, stuk 11B, Documenten, Cd-rom) waarop de daders van de moorden te zien zouden zijn (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS I, 11 maart 2016, p. 4-5). Verzoeker verklaarde dat de politie bij het onderzoek deze camera had ontdekt (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 1 maart 2017, p. 7). Het wekt verbazing dat verzoeker zomaar zou beschikken over bewijsmateriaal uit een strafzaak die aanleiding gaf tot de terdoodveroordeling van de beklaagde (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS I, 11 maart 2016, p. 8). Verzoeker zou deze beelden na zijn vertrek in 2016 hebben gekregen via O., de broer van de vermoorde H., die deze op zijn beurt zou hebben verkregen van de dienst die zich bezighoudt met

criminaliteitsbestrijding (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 1 maart 2017, p. 8), hetgeen in zijn geheel weinig geloofwaardig overkomt.

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker moest 'nadenken' toen hem de vraag werd gesteld of hij aanwezig was op de begrafenis van zijn drie vermoorde vrienden (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS I, 11 maart 2016, p. 12). De commissaris-generaal merkte ook op dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat B. en Mo. in Najaf werden begraven, terwijl H. in Sheikh Jenied zou zijn begraven (*Ibid.*). Later stelde verzoeker dat H. in Sheikh Marouf werd begraven (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 1 maart 2017, p. 11). In zijn middel beweert verzoeker dat de vermelde begraafplaatsen slechts één à twee kilometer van elkaar verwijderd zijn en stelt hij dat dit geen wezenlijk element is, maar hij biedt geen deugdelijke uitleg voor deze opvallende uiteenlopende verklaring.

Verzoeker verklaarde voorts dat hij de politie had bijgestaan om M., die verantwoordelijk was voor de moorden, te kunnen arresteren door met hem af te spreken om een bepaald geldbedrag te lenen. Aanvankelijk stelde verzoeker dat hij 1 miljoen dinar had gevraagd, maar dat M. slechts 750.000 dinar ter beschikking had (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS I, 11 maart 2016, p. 6-7). Tijdens zijn tweede gehoor stelde verzoeker echter dat hij "ongeveer 1.000.000" had gevraagd en dat M. hem zonder problemen het hele bedrag kon lenen (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 1 maart 2017, p. 7). Verzoeker beroept zich in zijn middel op een verschil tussen de westerse en de Arabische/Iraakse cultuur om het markante verschil tussen de genoemde bedragen te rechtvaardigen. Het is echter uiterst frappant dat verzoekers verklaringen over het geleende bedrag uiteenlopen aangezien het ontleenen van het geld kaderde in een met behulp van de politie opgezette valstrik waardoor van verzoeker mag worden verwacht dat hij zeer precieze informatie kan verschaffen over het ontleende bedrag.

Initieel stelde verzoeker dat hij aan M. had meegedeeld het geld maar een week nodig te hebben en het nadien terug te betalen (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS I, 11 maart 2016, p. 9). Nochtans verklaarde verzoeker dat hij de 750.000 dinar aan de politie had gegeven (*Ibid.*). Om te beginnen rijst de vraag waarom verzoeker dit geld wegschonk aan de politie en hoe hij het geleende bedrag dan zou terugbetalen. Tijdens zijn tweede gehoor ontkende verzoeker bovendien meermaals én uitdrukkelijk dat er een termijn zou zijn afgesproken waarbinnen hij het geleende geld zou terugbetalen (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 1 maart 2017, p. 10). In zijn middel beweert verzoeker dat er in de Arabische cultuur geen gewicht wordt gegeven aan de precieze terugbetalingsmodaliteiten van een onder vrienden geleend bedrag. De Raad herinnert er echter aan dat het hier niet gaat om het louter lenen van geld onder vrienden, maar een in samenwerking met de politie opgezette hinderlaag die moest leiden tot de aanhouding van een verdachte in een moordzaak.

Daargelaten de vraag of er vertaalproblemen zijn opgedoken betreffende de telefonische contacten met M. en de precieze rol van de contactpersoon bij de overhandiging van het geld, merkt de Raad op dat de verklaringen van verzoeker over deze operatie dermate onsamenhangend zijn dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de geschetste gang van zaken.

2.5.11. Verzoeker zou een 'Minimarket' met de naam 'Tushi' hebben uitgebaat die op 12 juli 2015 zou zijn "vernietigd" door zijn belagers (AD, stuk 9, Vragenlijst CGVS 27 januari 2016, vraag 5). Vreemd genoeg lopen de verklaringen van verzoeker uiteen wanneer wordt gepeild naar de periode waarin hij winkel heeft uitgebaat. Aanvankelijk stelde verzoeker dat hij de winkel reeds had sinds "lang geleden", vanaf "2010 of 2011" (AD, stuk 5B, gehoorverslag CGVS I, 11 maart 2016, p. 10), terwijl hij later stelde zich goed te herinneren dat hij en zijn broer sinds juli 2013 deze winkel hadden (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS II, 1 maart 2017, p. 11). Door in zijn middel te stellen dat men in de Arabische cultuur niet echt bezig zou zijn met een juiste datering en te stellen dat 'gisteren' hetzelfde is als 'vandaag' en 'overmorgen', slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom hij de start van de uitbating aanvankelijk enkele jaren eerder situeerde. Door als bijlage bij zijn verzoekschrift en in de aanvullende nota van 1 oktober 2018 een afbeelding van de huurovereenkomst van deze winkel met vertaling neer te leggen (Verzoekschrift, bijlage 8), vergroot verzoeker de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen in plaats van deze op te heffen. Uit de neergelegde huurovereenkomst blijkt immers dat de uitbaters het gebouw bij afloop van de huurovereenkomst op 1 juli 2015 dienden te verlaten (Aanvullende nota, vertaling huurcontract). Bijgevolg komen verzoekers verklaringen over een inval op 12 juli 2015 ernstig op de helling te staan omdat de huurders contractueel verplicht waren het gebouw reeds sinds 1 juli 2015 te verlaten.

2.5.12. Verzoeker stelde aanvankelijk dat hij op 5 augustus 2015 Bagdad had verlaten en naar Erbil was vertrokken (AD, stuk 8, Verklaring DVZ, 9 september 2015, reisroute). Nadat de winkel werd aangevallen, zou verzoeker naar zijn tante in Erbil gevlucht zijn waar hij "20 dagen à 1 maand" verbleef, waarna hij

besloot Irak via Turkije te verlaten (AD, stuk 9, Vragenlijst CGVS, 27 januari 2016, vraag 5). Later verklaarde verzoeker dat hij een dag of twee na het incident, dus rond half juli, naar Erbil was gevlucht en dat hij ongeveer 10 dagen bij zijn tante in Erbil verbleef (AD, stuk 5A, gehoorverslag CGVS 1 maart 2017, p. 5). Verzoeker stelde dat hij op 5 augustus 2015 met de bus van Erbil naar Turkije vertrok (*Ibid.*, p. 6). De Raad merkt op dat verzoeker het ogenblik van vertrek uit zijn land van herkomst, wat toch een cruciaal moment is, op verschillende tijdstippen situeert. In zijn middel stelt verzoeker dat het vermelden van precieze tijdstippen niet strookt met de Arabische cultuur. Deze bewering volstaat niet om de sterk uiteenlopende verklaringen te rechtvaardigen betreffende een essentieel element in het asielrelaas, met name het moment dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten omwille van de voorgehouden vrees.

2.5.13. In de bestreden beslissing wordt betreffende de eenmalige arrestatie van verzoeker omwille van de publiekelijke consumptie van alcohol gesteld dat deze problemen niet voldoende zwaarwichtig zijn om als vervolging in asielrechtelijke zin te kunnen worden beschouwd. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat de werkelijke vraag is of verzoeker zich aan de Islamitische regels en beperkingen dient te houden indien hij dit niet wil, merkt de Raad op dat het publiekelijk mogen consumeren van alcoholische dranken bezwaarlijk als een grondrecht kan worden beschouwd dat in geval van regulering door de overheid aanleiding kan geven tot internationale bescherming.

2.5.14. Met betrekking tot de door verzoeker eerder neergelegde stukken (AD, stuk 11A + 11B, Documenten) wordt in de beslissing gesteld dat deze geen ander licht werpen op de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. In zijn middel wijst verzoeker op een reeks nieuwe stukken die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (zie punt 2.2.1). Aangaande het rapport van IRIN van 5 september 2016 (Verzoekschrift, bijlage 3) merkt de Raad op dat deze algemene schets van de slechte socio-economische vooruitzichten voor jongeren in Irak ("*No Contry for Young Men*") van 2016 geen aanleiding vormt om in hoofde van verzoeker een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade vast te stellen. Verzoeker voegt ook een aantal foto's toe waarop zijn broer wordt afgebeeld en diens begrafenis (Verzoekschrift, bijlage 4). Op basis van deze foto's kunnen onmogelijk de precieze omstandigheden van het overlijden, noch de verwantschapsband van de afgebeelde persoon met verzoeker worden vastgesteld. Tevens voegt verzoeker een aantal foto's toe over de winkel die hij met zijn broer zou hebben uitgebaat in Bagdad. Het gegeven dat verzoeker ooit een winkel heeft uitgebaat, wordt *an sich* niet betwist, maar verzoeker doet met deze foto's geen afbreuk aan de vaststelling dat hij de vervolgingsfeiten, met name de aanval op de winkel in juli 2015, situeert in een periode waarin deze activiteit blijkbaar niet (langer) werd uitgeoefend (*cf. supra*, Verzoekschrift, bijlage 8, huurcontract). Verzoeker voegt ook foto's toe over de beweerde begraafplaats van Hu. (Verzoekschrift, bijlage 6). Deze foto's zijn niet van aard om de uiteenlopende verklaringen van verzoeker over de precieze plaats waar Hu. begraven werd te rechtvaardigen. Betreffende de beelden van de bewakingscamera (Verzoekschrift, bijlage 7) dient te worden opgemerkt dat er onmogelijk een objectieve link kan worden gelegd tussen deze opnames en het asielrelaas van verzoeker. Er kan niet worden ingezien hoe deze stukken de kans op het verwerven van een statuut aanzienlijk vergroten, zoals verzoeker in zijn middel beweert.

Waar verzoeker verwijst naar het gemeenrechtelijke bewijssysteem, dient erop te worden gewezen dat er in het asielrecht geen rechtsregel bestaat die voorschrijft dat aan geschreven stukken meer bewijswaarde dan aan de verklaringen moet worden toegekend (RvS 1 december 2011, nr. 216.653). Verzoeker betwist ook het standpunt van de commissaris-generaal dat de bewijswaarde van Iraakse documenten gering is. Uit de beschikbare objectieve landeninformatie blijkt evenwel dat nagenoeg alle Iraakse documenten worden nagemaakt (AD, stuk 12, Landeninformatie, 'COI Focus, Irak, Corruptie en documentfraude', 8 maart 2016, p. 8). De commissaris-generaal beschuldigt verzoeker niet zozeer van valsheid, zoals hij in zijn middel wil laten uitschijnen, maar hecht meer belang aan de verklaringen van de asielzoeker indien de neergelegde documenten onvoldoende garanties bieden inzake authenticiteit. Verzoeker beweert dat de bewijswaarde van een document onbetwistbaar is indien de auteur van het document duidelijk kan worden geïdentificeerd. De persoonsgegevens van verzoeker die blijken uit de neergelegde identiteitsstukken en deze van zijn familieleden worden geenszins betwist. Er rijzen daarentegen wel twijfels over de neergelegde documenten die betrekking hebben op de voorgehouden vervolgingsfeiten. De authenticiteit van deze stukken kan immers geenszins worden gegarandeerd. De tekst die verzoeker aan zijn verzoekschrift toevoegt over het stelsel van de burgerlijke stand in Irak (Verzoekschrift, bijlage 9), betekent niet dat de bewijswaarde van de door verzoeker neergelegde stukken plots zou vergroten.

2.5.15. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en

onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielaanvraag wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Door toedoen van deze ongeloofwaardigheid voldoet verzoeker geenszins aan de cumulatieve voorwaarden uit artikel 48/6, §4, van de vreemdelingenwet om in aanmerking te komen voor het voordeel van de twijfel en bestaat er evenmin reden om toepassing te maken van het wettelijk vermoeden uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet.

2.5.16. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM, dat identiek is aan artikel 4 van het Handvest, stemt inhoudelijk nagenoeg overeen met artikel 48/4, §2, b), van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, <http://curia.europa.eu>).

2.5.17. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas komt verzoeker niet in aanmerking voor de erkenning als vluchteling. Zodoende kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

2.5.18. “*Ernstige schade*” wordt in het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet als volgt omschreven:

“§ 2.

Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

2.5.19. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de UNHCR *Position on Returns to Iraq* van 14 november 2016. Uit de bibliografie van de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 12, Landeninformatie, “*COI Focus Irak De veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018) blijkt dat het standpunt van UNHCR in deze landeninformatie werd verwerkt. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad de begrippen ‘willekeurig geweld’ en ‘gewapend conflict’ zou verwarren. Verzoeker stelt in zijn middel in wezen dat er actueel in Bagdad wel een uitzonderlijke situatie zou bestaan waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker brengt nochtans geen landeninformatie aan die zijn stelling ondersteunt.

2.5.20. De Raad stelt echter vast dat uit de beschikbare landeninformatie (AD, stuk 12, Landeninformatie, “*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*”, 26 maart 2018) blijkt dat er in Bagdad na een periode met een stabiel niveau van geweld in de hoofdstad en de daartoe behorende provincie tussen 2014 en 2016 – talrijke aanslagen met maandelijkse slachtofferaantallen van honderden doden en gewonden sinds de jaarwisseling van 2016 naar 2017 een duidelijke trend is naar minder aanslagen en kleinere aantallen slachtoffers. Het gewapend conflict spreidt zich in Irak niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. Op 9 december 2017 verkondigde de eerste minister al-Abadi dat het laatste stukje IS-territorium op Iraaks grondgebied was veroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en de provincie Bagdad in het bijzonder. Desalniettemin is IS nog altijd actief in Bagdad door middel van terreuraanslagen met explosieven: de hele stad en de omliggende gebieden worden regelmatig geconfronteerd met bomvoertuigen, zelfmoordvesten en bembommen. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. Het aantal slachtoffers door aanslagen en door andere vormen van geweld dat in 2015 en 2016 stabiel bleef – om en bij de 300 doden en 700 gewonden per maand – is vanaf einde 2016 sterk beginnen dalen, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien. Het aantal geweldincidenten

is over de hele lijn teruggelopen: minder autobommen, minder IED's, en ook minder aan het conflict gerelateerde moorden. Deze trend houdt al heel 2017 en in de eerste maanden van 2018 aan.

De hele provincie Bagdad bevindt zich onder controle van de Iraakse regering en de veiligheidsdiensten van de regering, maar momenteel zijn de prominent aanwezige sjiitische milities een belangrijke machtsfactor. Deze milities - die officieel deel uitmaken van de *Iraq Security Forces* en onder de paraplu van de *Popular Mobilization Units (PMU)* werken - staan mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad, wat vooral bij de soennitische minderheid voor wantrouwen en vrees voor een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007 zorgt. De sjiitische meerderheid heeft echter meer vertrouwen in de milities dan in de politie, die als corrupt wordt ervaren. De milities maken mee jacht op ondergrondse terreurcellen, dragen bij tot de ordehandhaving, en bewaken de sjiitische wijken. Zij gaan soms hardhandig te werk, en er zijn berichten over arrestaties, mishandelingen en verdwijningen van burgers. De milities leggen geen rekenschap af aan de overheid hoewel ze officieel onder het gezag van de autoriteiten staan. De grootste milities vormen ook een duidelijk aanwezige politieke macht in Bagdad, en enkele van hen staan effectief onder controle van Iran. In de straten van de hoofdstad worden ook regelmatig lijken gevonden, maar vaak is het niet mogelijk om de daders te identificeren, omdat ook onafhankelijk opererende leden van milities en criminele bendes gelijkaardige misdaden begaan, bijvoorbeeld om losgeld af te persen van ontvoerde burgers.

Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. Deze milities hebben door hun militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en zij wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

Er bevinden zich bijna 144.000 binnenlandse vluchtelingen in de provincie Bagdad. De meesten werden verdreven uit de regio's die onder de controle van ISIS stonden, of waar gevechten tussen de regeringstroepen en de PMU tegen ISIS hebben plaatsgevonden. De IDP's leven meestal bij gastfamilies of in huurwoningen, maar hun economische situatie is vaak precair, en zij moeten een beroep doen op humanitaire hulp. Bijna alle IDP's geven aan terug te willen keren naar hun thuis zodra de situatie het toelaat. Er is een terugkeer naar de op ISIS heroverde steden en gebieden op gang gekomen. Het aantal ontheemden in Bagdad is ook sterk verminderd omdat er nog maar weinig nieuwe bijkomen. De gevechten tussen de ISF en ISIS zijn afgelopen, er komen nog maar weinig nieuw ontheemden bij.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd: enerzijds worden verplaatsingen bemoeilijkt door de controleposten (die nu wel meer en meer worden afgebouwd), maar anderzijds is Bagdad nog steeds een functionerende grootstad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn. Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een

kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawas-park aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Het door IS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen, maar het wegvallen van deze machtsfactor betekent ook een toename van de politieke onzekerheid: Irak komt nu terecht in een nieuwe fase, en de conflicten tussen de centrale regering en de *Kurdish Regional Government* (KRG), maar ook tussen de verschillende groepen binnen de sjiitische meerderheid komen opnieuw op de voorgrond te staan, zoals de herovering van de omstreken gebieden op de koerdische peshmerga in oktober 2017 heeft aangetoond.

De successen van het Iraakse leger en de PMU betekenen een opsteker voor de regering Abadi, maar door het verdwijnen van de gemeenschappelijke vijand IS komen de politieke tegenstellingen tussen de verschillende machtsgroepen in Bagdad weer sterker op de voorgrond.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

2.5.21. In weerwil van verzoekers beweringen concludeert de Raad dat er thans in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie.

In zijn middel geeft verzoeker een overzicht van de geweldsincidenten in Bagdad in 2016 en 2017. Verzoeker slaagt er echter niet in de pertinente vaststelling te weerleggen of te ontkrachten dat er vanaf november 2016 een duidelijke dalende trend werd ingezet wat het aantal geweldsincidenten in Bagdad betreft (AD, stuk 12, Landeninformatie, "*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*", 26 maart 2018, p. 23).

Verzoeker geeft een overzicht van de veiligheidsincidenten in Bagdad in 2016 en 2017 en bespreekt de socio-economische situatie in Bagdad. Hij levert kritiek op de landeninformatie die door het Commissariaat-generaal wordt aangeleverd omdat hierin volgens hem enkel de zwaarste aanslagen worden opgenomen.

Waar verzoeker in zijn middel verwijst naar het feit dat hij tot de soennitische strekking behoort, merkt de Raad op dat dit een gegeven is waardoor verzoeker desgevallend een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van gericht geweld vanwege de sjiitische milities, hetgeen overigens wordt bevestigd in de landeninformatie (AD, stuk 12, Landeninformatie, "*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*", 26 maart 2018, p. 34). De religieuze achtergrond van verzoeker kan echter niet worden beschouwd als een "*persoonlijke omstandigheid*" die een verhoogd risico oplevert om slachtoffer te worden van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld, dat alle inwoners van Bagdad op gelijkaardige wijze treft (*ibid.*).

In zoverre verzoeker in het kader van de subsidiaire bescherming op basis van het willekeurig geweld verwijst naar het gegeven dat zijn winkel werd vernield en zijn broer werd vermoord, dient te worden aangestipt dat het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd geacht, waardoor hij deze elementen, zelfs indien ze relevant zouden zijn bij de beoordeling van de 'persoonlijke omstandigheden' zoals hierboven bedoeld, geen rol kunnen spelen bij de beoordeling. Het feit dat er in de buurt van zijn huis aanslagen plaatsvonden, is een omstandigheid die blijkens de beschikbare landeninformatie voor nagenoeg alle inwoners van Bagdad geldt aangezien uit het stadsplan van Bagdad, waarop de geografische verdeling van het geweld wordt weergegeven, blijkt dat nagenoeg alle wijken door aanslagen worden getroffen (AD, stuk 12, Landeninformatie, "*COI Focus Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad*", 26 maart 2018, p. 35-36). Verzoeker maakt op basis van de ligging van zijn huis in de wijk *al Atifia* (AD, stuk 8, Verklaring DVZ, 9 september 2015, persoonsgegevens) niet aannemelijk dat er sprake is van een verscherpte lokale kwetsbaarheid in het kader van het in Bagdad aanwezige willekeurige geweld.

2.5.22. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van artikel 3 van het EVRM en/of artikel 4 van het Handvest. Verzoeker heeft geen schending aangetoond van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 49 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen

sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel. De hoorplicht werd niet geschonden en verzoeker toont geen kennelijke beoordelingsfout aan.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN